

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เติบโตเร็วที่สุดในโลกอุตสาหกรรมหนึ่งในช่วง 5 ทศวรรษก่อนวิกฤตการณ์ก่อการร้าย 9-11 ในสหรัฐอเมริกา การท่องเที่ยวของโลกเติบโตในอัตราร้อยละ 6.9 นับแต่ปี พ.ศ. 2545 หลังวิกฤตการณ์ 9-11 การท่องเที่ยวก็ต้องเผชิญกับปัจจัยภายนอกที่เป็นอุปสรรค เช่น SARS ไข้หวัดนก ราคาน้ำมันสูง ฯลฯ แต่การท่องเที่ยวโลกในช่วงปี พ.ศ. 2546-2549 ก็ยังขยายตัวในอัตราร้อยละ 4.55 และ WTO คาดว่าจะขยายตัวในอัตราร้อยละ 4.1 ในปี พ.ศ. 2550 (ค.ศ. 2007) โดยมีผู้เดินทางทั่วโลกประมาณ 877 ล้านคน และจนกระทั่งปี พ.ศ. 2563 การท่องเที่ยวโลกจะขยายตัวในอัตราไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี โดยในปี พ.ศ. 2553 จะมีนักท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า 1,000 ล้านคน และเพิ่มเป็น 1,600 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2563 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550)

ประเทศไทยมีผู้มาเยือนมากที่สุดเป็นลำดับที่ 17 ของโลก ในปี พ.ศ. 2548 และมีผู้มาเยือนมากที่สุดลำดับที่ 4 ในเอเชีย รองจากจีน มาเลเซีย และฮ่องกง ในปี พ.ศ. 2548 มีรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 22 ของโลก และลำดับที่ 5 ของเอเชียและแปซิฟิก รองจากจีน ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และฮ่องกง ประเทศไทยมีรายได้ ต่อหัวเฉลี่ยที่ 874 เหรียญสหรัฐฯ ในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของเอเชีย (890 เหรียญสหรัฐฯ) แต่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลก (840 เหรียญสหรัฐฯ) และค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวในประเทศในภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (577 เหรียญสหรัฐฯ) ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2544-2549 การท่องเที่ยวของไทยขยายตัวในอัตราร้อยละ 6.2 โดยทุกกลุ่มตลาดขยายตัวเกินกว่าร้อยละ 8 ยกเว้น เอเชียตะวันออก (ร้อยละ 4.5) และแอฟริกา (ร้อยละ 3.8) รายได้จากการท่องเที่ยว จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพิ่มขึ้นจาก 220,754 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2540 เป็น 470.3 พันล้านบาท ในปี พ.ศ. 2549 ในรอบ 9 ปี ที่ผ่านมามีคิดเป็นอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 7.87 ต่อปี ในปี พ.ศ. 2549 มีการท่องเที่ยวในประเทศ 60.5 ล้านครั้ง สร้างรายได้ 365.3 พันล้านบาท เมื่อรวมรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวไทยและรายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2549 สูงถึง 836 พันล้านบาท

ตารางที่ 1.1
รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทย

หน่วย : พันล้านบาท

ปี	รายได้จาก นักท่องเที่ยวต่างชาติ	รายได้จาก นักท่องเที่ยวชาวไทย	รวม
2540	220.8	180.4	401.1
2541	242.2	187.9	430.1
2542	253.0	203.2	456.2
2543	285.3	210.5	495.8
2544	299.0	223.7	522.8
2545	323.5	235.3	558.8
2546	309.3	290.0	599.3
2547	384.4	317.2	701.6
2548	367.4	334.7	702.1
2549	470.3	365.2	835.5

ที่มา: “ยกเว้นรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ พ.ศ. 2549,” โดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550,

ธุรกิจการท่องเที่ยวยังเป็นธุรกิจที่มีบทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก จากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาทำให้แต่ละประเทศหันมาส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจการท่องเที่ยวกันมากขึ้น ซึ่งประเทศไทยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญของธุรกิจการท่องเที่ยวเช่นกัน ได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยมีกรอบนโยบายการท่องเที่ยวของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2550-2554 มีนโยบายดังนี้

1. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ

2. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งในพื้นที่ใหม่และในตลาดเฉพาะกลุ่ม ภายใต้การสร้างความเข้มแข็งของตราสินค้า (Brand) ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง

3. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนไทย โดยเน้นการประสานงานระหว่างเครือข่ายภาครัฐกับภาคเอกชนกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ประโยชน์ทั้งต่อสถาบันครอบครัวและต่อสังคมโดยรวม อันจะนำไปสู่การสร้างและกระตุ้นจิตสำนึกรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย

4. ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวรองมากขึ้น เพื่อสร้างสมดุลระหว่างพื้นที่ทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและข้ามภูมิภาค

5. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านโดยการทำการตลาดร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในภูมิภาคและภายนอกภูมิภาค อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของภูมิภาคนี้ในตลาดท่องเที่ยวโลก

6. มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถทางการตลาดท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นองค์กรแห่งการขับเคลื่อน (Driving Force) ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และมีศักยภาพทางการแข่งขันระดับนานาชาติภายใต้หลักธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรในบทบาทเชิงวิชาการและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการตลาด

7. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e-Tourism) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศไทย และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งเสริมการตลาดผ่านสื่อสารสนเทศ

8. ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยประสานความร่วมมือ และแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวกับหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน

ในธุรกิจท่องเที่ยวนี้มีแรงงานกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างราบรื่น และเป็นผู้ที่สามารถสร้างภาพลักษณ์ของประเทศได้ทั้งในแง่บวกและแง่ลบให้เกิดขึ้นในความรู้สึกของนักท่องเที่ยว อันจะส่งผลต่อการท่องเที่ยวโดยตรงได้ แรงงานกลุ่มนี้ก็คือ “มัคคุเทศก์” ซึ่ง “มัคคุเทศก์” เป็นผู้ดำเนินการและคอยอำนวยความสะดวกทุกอย่างในระหว่างการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเดินทาง อาหารการกิน ดูแลเรื่องที่พัก ความปลอดภัยและให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของสถานที่ต่าง ๆ ที่ไปเยี่ยมชม ตลอดจนคำแนะนำเกี่ยวกับการซื้อของที่ระลึกหรือสินค้าในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มัคคุเทศก์

ต้องเป็นผู้ที่รอบรู้และมีประสบการณ์ สามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ใหม่และทันกับเหตุการณ์ จะเห็นได้ว่ามัคคุเทศก์เป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมาก กรณีที่เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ มัคคุเทศก์เปรียบเสมือนเป็นผู้แทนของคนไทยหรือทูตคนที่สองของประเทศ นักท่องเที่ยวอาจตัดสินประเทศไทยจากภาพลักษณ์ของมัคคุเทศก์ที่ได้พบและรู้จัก อาชีพมัคคุเทศก์จึงเป็นอาชีพที่สำคัญอาชีพหนึ่งและมีผลต่อเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศอีกด้วย นอกจากนี้อาชีพมัคคุเทศก์เป็นอาชีพหนึ่งที่ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ซึ่งองค์กรที่ดูแลเรื่องนี้ก็คือ ฝ่ายจดทะเบียนมัคคุเทศก์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543, น. 69, อ้างถึงใน กนกพร บรรณเรศศรี, 2544, น. 2) ปัจจุบันมีผู้ที่ขึ้นทะเบียนเป็นมัคคุเทศก์จำนวนทั้งสิ้น 44,313 คน (ฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางข้อมูล) กล่าวคือ คิดเป็นร้อยละ 65.98 อยู่ในภาคกลาง โดยเฉพาะสำนักงานทะเบียนกลาง ร้อยละ 15.47 อยู่ในภาคเหนือ สำนักงานทะเบียนสาขาภาคเหนือ ร้อยละ 9.95 อยู่ในภาคใต้ สำนักงานทะเบียนสาขาภาคใต้เขต 2 ร้อยละ 4.65 อยู่ในภาคใต้ สำนักงานทะเบียนสาขาภาคใต้เขต 1 ร้อยละ 3.92 อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำนักงานทะเบียนสาขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และคิดเป็นร้อยละ 21.27 เฉพาะอยู่ในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานทะเบียนกลาง ซึ่งสามารถแสดงดังตารางข้างล่างได้ดังนี้

ตารางที่ 1.2

จำนวนและร้อยละของมัคคุเทศก์จำแนกตามภาค

สำนักงานทะเบียนกลาง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กลาง	29,239	65.98
- จังหวัดกรุงเทพมหานครขึ้นอยู่กับสำนักงานทะเบียนกลาง	9,427	32.24
สาขาภาคเหนือ	6,859	15.47
สาขาภาคใต้เขต 2	4,413	9.95
สาขาภาคใต้เขต 1	2,061	4.65
สาขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1,738	3.92
รวม	44,313	100

ที่มา: “ข้อมูลเชิงสถิติ ปรับปรุงมาจากฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์,” โดย สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางข้อมูล, 2553.

กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์นี้มีทั้งมัคคุเทศก์ที่ทำงานอิสระ และที่สังกัดบริษัทนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ประจำอยู่ตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ นอกจากมัคคุเทศก์ที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพแล้ว ยังมีมัคคุเทศก์ประเภทไม่มีใบอนุญาต หรือเรียกว่า “ไกด์ผี” รวมอยู่ในอาชีพนี้ด้วย จะเห็นได้ว่าจำนวนมัคคุเทศก์มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงส่งผลให้อาชีพมัคคุเทศก์มีการแข่งขันสูงในการทำงาน สำหรับมัคคุเทศก์ที่สังกัดบริษัทนำเที่ยวได้รับผลกระทบค่อนข้างน้อยหรือแทบไม่ได้มีผลต่อการประกอบอาชีพและรายได้แม้แต่ความมั่นคงในอาชีพแต่อย่างใด ส่วนมัคคุเทศก์อิสระได้รับผลกระทบอย่างมากจากการเพิ่มจำนวนมัคคุเทศก์ (ใหม่) และยังประสบปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ปัญหาทางการเมือง ปัญหาทางสังคม ปัญหาตามฤดูกาล ซึ่งเหล่านี้เป็นปัญหาที่สำคัญ มีดังนี้

1. ปัญหาสุขภาพของมัคคุเทศก์ คือ การพักผ่อนไม่เป็นเวลาและไม่เพียงพอ เนื่องจากต้องคอยอำนวยความสะดวกให้กับลูกค้า ต้องนอนดึกตื่นเช้า เพื่อเตรียมความพร้อมในการดูแลลูกค้าทุก ๆ ด้าน ทุก ๆ เรื่องของแต่วันตลอดในการเดินทาง

2. ปัญหาความปลอดภัยของมัคคุเทศก์ เนื่องจากเป็นอาชีพที่ต้องเดินทางมีความเสี่ยงต่อการประสบอุบัติเหตุ

3. ปัญหาการถูกคุกคามทางเพศ เนื่องจากในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง จะมีมัคคุเทศก์ทั้งผู้หญิงหรือผู้ชาย รวมถึงผู้ช่วยมัคคุเทศก์ทั้งที่เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ ที่แล้วแต่บริษัทนำเที่ยวจะจ้างงานในแต่ละทริปการเดินทาง ซึ่งปัญหาอยู่ที่ว่าบางครั้งต้องนอนรวมกันในห้องนอนเดียวกัน ซึ่งเคยมีกรณีเกิดขึ้นแล้ว มัคคุเทศก์ผู้หญิงหรือผู้ช่วยมัคคุเทศก์ที่เป็นผู้หญิงถูกลวนลามและถูกข่มขืน

4. ปัญหาความไม่มั่นคงทางรายได้ คือการจ่ายค่าจ้างหรือค่าตอบแทนที่ไม่เหมาะสมและความล่าช้าในการจ่ายค่าตอบแทน เนื่องจากมัคคุเทศก์ไม่มีอำนาจในการต่อรอง

5. ปัญหาความไม่มั่นคงของอาชีพ คือ เป็นอาชีพที่มีความไม่แน่นอน เช่น ขึ้นอยู่การเมืองของประเทศ กรณีที่มีการชุมนุมประท้วงก็ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของประเทศในแง่ความไม่ปลอดภัยนักท่องเที่ยวเกิดความกลัวไม่กล้าเดินทางท่องเที่ยวทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ขึ้นอยู่กับสภาพดิน ฟ้า อากาศ ฤดูกาล และภัยพิบัติทางธรรมชาติ

6. ปัญหาสวัสดิการ คือ มีมัคคุเทศก์อิสระจำนวนมากที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเองในกรณีที่เจ็บป่วย ทั้ง ๆ ที่มีประกันสังคมเป็นทางเลือกสามารถช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายส่วนนี้ได้ ซึ่งมัคคุเทศก์กลุ่มนี้เห็นว่าการจ่ายเงินค่าประกันสังคมรายเดือนนี้ไม่คุ้มและไม่เป็นธรรมเนื่องจากได้รับการดูแล สิทธิในการเบิกจ่ายที่ไม่ครอบคลุม

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้เลือกศึกษาเรื่อง “ความมั่นคงทางอาชีพของมัคคุเทศก์อิสระในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ” เนื่องจากแรงงานกลุ่มนี้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของธุรกิจนี้ เป็นผู้ดำเนินการและคอยอำนวยความสะดวกทุกอย่างในระหว่างการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การเดินทาง อาหารการกิน ดูแลเรื่องที่พัก ความปลอดภัยและให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของสถานที่ต่าง ๆ ที่ไปเยี่ยมชม ตลอดจนคำแนะนำเกี่ยวกับการซื้อของที่ระลึกหรือสินค้าในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มัคคุเทศก์จะเป็นผู้ที่รอบรู้และมีประสบการณ์ สามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ใหม่และทันกับเหตุการณ์ จะเห็นได้ว่ามัคคุเทศก์จะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมาก กรณีที่เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติมัคคุเทศก์เปรียบเสมือนเป็นผู้แทนของคนไทยหรือทูตคนที่สองของประเทศ นักท่องเที่ยวอาจตัดสินประเทศไทยจากภาพลักษณ์ของมัคคุเทศก์ที่ได้พบและรู้จัก อาชีพมัคคุเทศก์จึงเป็นอาชีพที่สำคัญอาชีพหนึ่งและมีผลต่อเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศอีกด้วย

ปัจจุบันการท่องเที่ยว นับว่ามีบทบาทที่สำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศ เพราะในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำแบบนี้ การท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอันดับแรก ไม่ว่าจะเป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามา หรือจากนักท่องเที่ยวในประเทศที่เงินออกมาใช้จ่ายให้หมุนเวียนในประเทศ โดยไม่ออกไปเที่ยวนอกประเทศ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงพยายามส่งเสริมการท่องเที่ยว ธุรกิจด้านนี้จึงมีความสำคัญ มัคคุเทศก์ก็เป็นอาชีพหนึ่งที่อยู่ในธุรกิจนี้ เมื่อการท่องเที่ยวเป็นที่นิยม หลาย ๆ คนจึงสนใจอาชีพมัคคุเทศก์

เนื่องจากผู้ศึกษา มีประสบการณ์ในอาชีพมัคคุเทศก์อิสระ เห็นว่าในปัจจุบันอาชีพมัคคุเทศก์อิสระพบกับปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาของลูกค้าที่ลดลงตามสถานการณ์การเมือง ปัญหาไกด์เถื่อนที่เข้ามาแย่งงานทำ ดังที่กล่าวมาแล้วในช่วงต้น และที่สำคัญยิ่งสำหรับอาชีพมัคคุเทศก์อิสระยังไม่มีสวัสดิการรองรับที่ครอบคลุม จากปัญหาดังกล่าวส่งผลต่ออาชีพนี้ได้รับความเดือดร้อน ความไม่มั่นใจในอาชีพ ทำให้มัคคุเทศก์อิสระเกิดความรู้สึกความไม่มั่นคงทางอาชีพ ดังนั้น จึงเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ศึกษามีความสนใจศึกษาถึงสภาพการทำงานของมัคคุเทศก์อิสระ สภาพแวดล้อมในการทำงาน อีกทั้งความคิดเห็นต่อความมั่นคงทางอาชีพของมัคคุเทศก์อิสระ ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาเรื่อง “ความมั่นคงทางอาชีพของมัคคุเทศก์อิสระในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ” ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางสร้างความมั่นคงทางอาชีพให้กับผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์อิสระสร้างความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพการจ้างงานของมัคคุเทศก์อิสระ
2. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมในการทำงานของมัคคุเทศก์อิสระ
3. เพื่อศึกษาความมั่นคงทางอาชีพของมัคคุเทศก์อิสระ

ขอบเขตในการศึกษา

1. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ มัคคุเทศก์อิสระ ซึ่งประกอบด้วย มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) แถบสืบรอนซ์เงิน และมัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) แถบสืบรอนซ์ทอง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 150 คน ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษา สภาพการจ้างงาน สภาพแวดล้อมในการทำงาน และความมั่นคงทางอาชีพของมัคคุเทศก์อิสระในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

มัคคุเทศก์อิสระ หมายถึง ผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์ไม่ได้สังกัดบริษัทนำเที่ยวใด ๆ ทำงานเป็นอิสระ รับค่าจ้างจากบริษัทนำเที่ยวเป็นครั้ง ๆ ไป

สภาพการจ้างงาน หมายถึง ลักษณะการจ้างงานของบริษัทนำเที่ยว และลักษณะขั้นตอนในการทำงานมัคคุเทศก์อิสระ ได้แก่ ชั่วโมงการทำงาน วันในการทำงาน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ จากการทำงาน

สภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง ลักษณะในการปฏิบัติงานของมัคคุเทศก์อิสระความปลอดภัยจากการทำงาน ได้แก่ เส้นทางการเดินทาง สภาพอากาศ ยานพาหนะเพื่อนร่วมงาน และนักท่องเที่ยว

ความคิดเห็นต่อความมั่นคงทางอาชีพ หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวกและลบเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย รายได้ ค่าตอบแทนและการออม ด้านสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย การยอมรับจากสังคม และความก้าวหน้าในอาชีพ